

СЕРХИО ГАУТ ВЕЛ ХАРТМАН КОРАБОКРУШЕНЕЦ НА СЕБЕ СИ

Превод от испански: Христо Поцаков, —

chitanka.info

Бях живял в това тяло повече от шейсет години и ми бе трудно да приема новото му състояние — на безполезна празна опаковка, която щеше да се отстрани след употребата ѝ.

— Какво ще направите... с него? — не знаех как да го нарека, тъй като толкова време бяхме едно цяло... Биотехникът повдигна рамене — вероятно през този ден беше отговарял много пъти на същия въпрос.

— Ще го поставим в хранилище за употребени тела. Евентуално би могъл да се използва някой орган, но във вашия случай едва ли. Как бяхте с черния дроб? Пушихте ли?

— Искате да кажете, че ще го замразят ли?

Не само, че не отвърнах на директните въпроси, които в действителност ми се сториха обидни, но моето невежество относно темата запали в съзнанието ми червена светлина. Страхувах се да узная. Безмилостно ме пронизваха образи на фризери с форма на ковчег, струпани на куп в складови помещения без светлина, поставени там след деня на пренасянето.

— Да ги замразяваме ли? — изгледа ме разсеяно мъжът. — Защо трябва да се заемаме с такава работа? Свързваме ги с тръбички и ги оставяме там, докато им се развие пружината.

„Докато им се развие пружината“ беше красива и безпощадна метафора.

— Продължават да живеят — въздъгнах.

В идеята, че докато започвах нов живот, старото ми тяло щеше да гние в някой смрадлив склад, имаше нещо нездраво. „В какво ли чудовище съм се превърнал?“ — помислих.

— Живеят, както се казва заради живота... Струва ми се малко рисковано. В началото не, защото вегетативните функции не угасват с пренасянето, а също така остават искри на спомени от младостта, които не се изтриват. Предполагам, че са достатъчно живи, макар че както знаете, официално притежателите им вече не са личности.

— Достатъчно живи — повторих. — Нещо като „малко бременна“. Не е ли достатъчно да заслужават уважение, подкрепа, утешение и нежност?

— Вие сте напълно луд! — възкликна биотехникът. — Вместо да се радвате на новото си тяло, вие се занимавате със съжаления за участието на старото. Може ли някой да се привърже към всяка бутилка

от Кока Кола, която изпразва? Изяснявам ви, че по този път ще отидете по дяволите.

Вдишах дълбоко и стиснах юмруци:

— До един момент и аз мислех същото, преди да узная, че старото ми тяло ще продължи да живее.

— Бихте ли предпочел да го убием? Защото доколкото зная телата не умират без помощта на рак, сърдечен удар, оток или...

Оставих този тип да си говори сам на себе си и се изгубих в лабиринта на от коридори на Корпуса. Вървах с часове, размишлявайки върху втората преломна трансформация в моя живот.

За да приема новото си тяло ми бяха необходими няколко дни и изведнъж, след като бе започнало да ми изглежда естествено да съм на трийсет години, някой, който би могъл да ми е дядо, би могъл да изникне от нищото за да издирва плащането на фактурата. Фактура за плащане на какво? Какво ми е било счупено? Мислех си, че няма правото да изисква нищо, живял си е, като се живее. И аз ще живея, докато не ми се появи желание да умра.

Влязох в склада по невнимание и открих степента на грешката си, когато бе късно да я поправя. Това, което в първия момент помислих за зала за непотребни инструменти и стари мебели, се оказа място за отстранени тела. По-голямата част от тях принадлежаха на грохнали старци със здраве, подкопано от очевидни болести, които лежаха върху брезентови койки, с лица обърнати към вратата. В полумрака на склада се различаваха сто или може би хиляда от този тип легла, от които лъхаше неприветливост, сякаш бяха приготвени за безкрайно забавен скок в пустотата. Изсушените им от безполезно очакване лица почти не потрепваха от вълнение, но все пак издаваха протичане на кръв. Бях попаднал в някакъв чужд кошмар.

Наблюдавах с отвращение пластмасовите тръби, прикачени към трахеи и кухите игли, потънали във вените на китките им. Някои от тези човешки останки изглежда полагаха някакви усилия да се освободят от тях, макар че не съществуваше причина да го направят. По покритите с петна и бръчки лица на останалите не се отгатваха основанията, поради които бяха извършили преместването си в друго тяло, ала по тях се забелязваше примирение — апатична смиреност към изгубения им свят.

Побеждавайки първичния ми импулс да избягам, вече бях готов да приема ролята си в процеса на смяната на тяло, на който се бях подчинил, затова потърсих с поглед това, което бях аз. Струваше ми се невъзможно да мисля за него като за друг — като за някой отделен, различен и чужд човек. Може би поради същата причина се забавих цяла вечност, докато го идентифицирам. Очите бяха обходили склада по дължината му, слепи за неподвижния силует, който не се различаваше между останалите.

Бавно се доближих до него, страхувайки се, че някое по-рязко мое движение би предизвикало вълна от протести, но истината бе, че телата ме игнорираха и само малко от тях изразиха глухо отегчение от натрапничеството ми, като непохватно помръднаха ръце, с които само оплетоха сондите си. Накрая, след като успях да избегна всички трудности, които ме отделяха от тялото и можахме да се погледнем лице в лице, разсъдъкът ми се замая.

Опитах се безуспешно да му кажа, че съжалявам, като подбих фрази на извинение. Вдървеността на тялото му и неговото безучастно спокойствие ме разстроиха и сякаш ми забраниха да наруша първи последвалата тишина тишина.

— Очаквах те — каза бившето ми тяло със слаб глас.

— Мене ли?

Обезверено и с изгубени мечти, то беше успяло да очаква отговорният за незаслуженото му страдание, с което го бях поробил. Освен това се почувствах виновен, тъй като присъствието ми на това място бе съвсем по случайност.

— Не си дошъл случайно — произнесе той, сякаш беше способен да чете мислите ми. — И не чета мислите ти. Но по някакъв странен начини, ние продължаваме да сме едно и също лице.

Думите му увиснаха във въздуха и сякаш зазвъняха. Бе ясно, че той се чувстваше повече „аз“ от мен самият. Беше спомен, но също и тяло — оригиналното, което бе съдържало моята личност, осъдено на шкартиране поради действието на зловец гамбит — ход предприет от него, а не от мен. Но когато се опитах да възразя на това разсъждение, собствените ми думи упорито отказваха да бъдат произнесени. Знаех какво мисли той — беше ме очаквал спокойно и търпеливо, за да ми покаже, че контролира съдбата ми и продължава да я контролира. Сцената застрашително приличаше на друга, изживяна преди много

години, когато родителите ми решиха, че трябва да се сбогувам с един непознат и умиращ дядо. В онзи случай старецът ме накара да се почувствам като лично отговорен за смъртта му, сякаш обидната ми младост по някакъв начин действаше като спусък на неговото отпътуване от този свят.

Скръбният вик на друго тяло, което пълзеше по пода, ми дойде на помощ. „Сигурно така си отиват — помислих. — Със стонове, когато се проточват, докато не разберат, че този път няма да бъдат заменени.“

— Ще си отида с такова звучене — каза първото ми тяло. — Всички го правят. Изглежда като сирена на кораб, който отпътува.

И този път не бях способен да му възразя. Кой е корабокрушенецът? Нима корабът бе преминал пред острова без да обърне внимание на сигналите?

Съзерцавах охранващите тръбички, които съединяваха тялото с резервоарите за течности и потиснах желанието си да ги изтръгна. За предпочитане е да се удавиш, отколкото безнадеждно да очакваш спасение. Моето тяло още веднъж разголи мислите ми.

— Може би корабокрушенецът съм аз — произнесе.

— Целият ми живот е пред мен — позовах се на този факт. — Започвам отново, не е ли така?

Слабата убедителност на думите ми се отрази върху непохватния и непълен жест на ръката ми, като ласка, която претърпява крах по време на караница.

Той повдигна рамене равнодушно и обхвана с поглед другите тела, които умираха около нас.

— Да започнеш отново е добре, но не и от нулата — отбеляза старото ми тяло. — Тези, които идват да се сбогуват с отстраненото си тяло винаги се натоварват с картините, населяващи този склад.

— Упрек ли е? — нахлу в мен внезапна погнуса, насочена към старото ми тяло. В какво искаше да ме оплете? Беше осъдено и според докторите изпълнението на присъдата бе въпрос на дни или най-много на седмици. След прехвърлянето нямаше друг изход и се бях поставил в отбранително положение — някаква невидима мрежа оплиташе мислите ми и ме сковаваше.

— Не беше длъжен да идваш — каза тялото. — Защо директно не се наслаждаваш на свободата, породена от здравето ти тяло, което

не си имал от дълго време насам? Би било много по-логично. Но се оказва, че не е. Почувства импулса за плащането на задължение и за в бъдеще да няма нужда да отговаряш на обвиненията си с обвинение. Струва ми се добре, и аз бих направил същото.

В последните му думи откривах язвителност, от която винаги се изпълвах с гордост. Щях ли да бъда в състояние да я запазя по отношение на приятелите си през целия си живот? Изглеждаше като игра: започват да се поставят прекалено много избори и нищо не става ясно от системата, която ще се употреби, за да ги управлява. Да изоставиш пределите, в които си се вместиш, да се запознаеш с нови хора, да напуснеш планетата...

— Дойдох по случайност — повторих разочаровано.

— Да — отвърна бившето ми тяло.

Беше изгубило интерес към разговора или това се дължеше на болката, която понасяше без да прави гримаси, която се бе появила отново, а аз знаех много за нея. Прозвуча друг стон. Агонията циркулираше между телата като електрически ток. Този път звукът беше сив и изпълнен от нещастие, и той бързо се тушира безсилно в тежката атмосфера на склада.

Нямаше нищо повече. Нищо повече да се каже. Нищо повече да се направи. Нищо повече да се мисли. Нищо повече да се чувства. Беше настъпил часът да изляза от това място.

Но не го направих. Тялото бе приело моята безотговорност с една празна дума, подходяща за прерязване на връзката с каквито и да са бъдещи доводи. И напрежението, породено от този компромис само наруши равновесието между двама ни, когато аз протегнах ръка и докоснах сухата му буза с крайчеца на пръстите си. Моето старо тяло се разтърси, сякаш бе получило електрическо изпразване, протекло през вътрешностите му.

— Какво стори? — каза недоверчиво отчужденото му лице.

— Нищо. Мисля, че се опитах да бъда приветлив.

— Страх те е, много те е страх.

Обвинението беше сурово и намирисваше на чиста диагностика. Но в него се усещаха два типа ропот: първият нисък и зловец, а вторият — остър, като писък на птица. Съществуват много начини да умреш.

— Страх ли? От какво?

— Съществуват безкрайно много начини да умреш — повтори бившето ми тяло, което сякаш някак си изкривено използваше мислите ми.

Не обърнах внимание на констатацията му. Във всеки случай аз вече не знаех какво засягахме в нашия диалог. Бях загубил нишката, а може би и интересът към него. Открих че съм се втренчил като хипнотизиран в цветовете на пластмасовите тръбички — бяха червени, сини и зелени.

— Не съм този, който е свързан със системи — рекох.

— Фалшиви са — поясни тялото. — Предназначени са да впечатлят въображението на посетителите. Без такова поднасяне на сценичност, ефектът върху психиката на прехвърления би бил доста слаб.

— Фалшиви ли? Мислех, че ви захранват през тези тръбички.

— Правят го понякога — каза тялото. — На са фалшиви поради факта, че дали ще ни хранят чрез тях или ще ни оставят да умрем от глад е едно и също. Никога няма да излезем оттук, отдавна са спрели да ни дават лекарства и три пъти дневно влизат в склада, само за да прибират трупите.

Беше жестоко, но нямаше друг начин, по който да го направя. Казах му:

— Невъзможно е да се чака смъртта на първото тяло, тъй като в такъв случай прехвърлянето не би могло да се извърши.

— Разбира се, разбира се — рече тялото с тон, в който не се отгатваше разлика между болка и ярост.

— Сега сякаш сме като от различни видове — търсех трескаво някакво извинение, за да продължа разговора, но всяка моя дума провокираше различен ефект от замисления.

— Това е цената на прогреса. По-рано хората умираха и толкова. Сега се изнасилват законите на природата и се играе с огъня.

— Никога не съм бил вярващ — възкликнах. — Нима близостта на смъртта те кара да желаеш вечен живот?

— Неизбежността на смъртта ме принуди да се прехвърля, нищо повече — отвърна той хапливо. — Или теб те принуди ... или нас двамата. Както виждаш, вече няма значение.

След тези думи на бившето ми тяло, наоколо се разнесе хор от пъшкане, което постепенно заглъхнаха. Вратите на склада се отвориха

и в него влязоха санитарни, които разкачиха тръбичките на дузина трупове, натовариха ги на електрокар със смешен вид и напуснаха помещението, оставяйки го пропито от липса на интерес и драматични емоции. Няколко минути след това се върнаха с дузина шкартирани тела, които са били подложени на скорошно прехвърляне и повториха движенията си в обратен ред. Върху дузината, така, както се подреждат яйца.

— Не ме видяха — успях да кажа.

— Нямам интерес.

— Бих могъл да бъда някой крадец или маниак.

— Нашите органи не биха послужили и на кучета. Биологичните експерименти се правят със свежа плът, култивиран в резервоари; болните тела не стават за нищо — обърна се той неудобно на койката си. В този момент изпитах страх, че ще умре. Той го забеляза. — Спокойно! — произнесе изпреварвайки ме още веднъж. — Все още не му е дошло времето.

— Колко остава? — попитах неочаквано за самия мен и той се смути.

— Колко ли? Не знам. Часове, два дена, седмица, шест месеца. Кой може да предвиди с каква свирепост едно тяло може да се хване за живота, макар и да е се е освободило от душата си?

Аз не се чувствах като душата на някого, най-малко на това упорито тяло, макар да би трябвало да призная, че то говореше с добър критерий за нещата. Медиците бяха извършили всичко необходимо, което се отнасяше до доживяването на старото ми тяло. Но докторите никога не обещават фаталния край, чрез някаква прогноза. Някой познава ли доктор, който да е осъден за грешка в предсказване? Вратата на склада, която се затвори след заминаването на санитарите, заедно със зловещия им товар, отново ме върна към реалния свят. Първото ми тяло наблюдаваше без особен интерес ивицата светлина, която проникваше в близост до него и пращинките, които витаеха в нейния обхват. Останалата част на склада потъваше като в мъгла. Беше ми невъзможно да определя колко време бях прекарал на това място.

— Трябва да си ходя — рекох.

— Така е — каза той.

— Преди да стане прекалено късно.

— Вратата не е затворена с ключ.

— Мога да се върна.

— Зависи. И не от мен. Ако те интересува да го направиш...

— Искам да кажа, че има смисъл още да се намираш тук, когато се върна.

Той повдигна рамене, както ми се стори почти пренебрежително. Така ли беше или не? Кой знае? Да не би да съм Господ, та да зная какво точно става във всеки момент? Дори ако основанията ми да продължавам да живея да са били удовлетворени, нямах кураж да завърша с ръце това, което бях замислил с главата си, когато реших да се прехвърля. Може би се хващам така здраво за живота, защото телата са независими същности, които съществуват за своя сметка.

— Телата съществуват за своя сметка — повторих глупаво. — Би могъл да използваш последните си часове, за да напишеш трактат на тема: „Теория на вегетативната функция.“

— Телата съществуват за своя сметка — потрети той. — Твоето тяло го прави точно в този момент. Защо не си тръгнеш с добро? — изплю той думите си с раздражение и предизвикателство.

— Не съм звяр. Мога да изчакам, докато се успокоиш.

— Извинения, претексти — каза той. — Твоите основания да останеш на това място, заедно с мен, за да изчакаш смъртта ми, нямат стойност. Ти се прехвърли, за да се освободиш от мен, а не да се товариш с моето съществуване. Аз не съм твоят баща-инвалид. Виждаш ли някой друг да го прави? Телата умират в самота и добре, че е така.

Гласът на бившето ми тяло ставаше все по-остър, тъй като страстта му към речи го затрудняваше. Това контрастираше с последните въздишки на един от съседите, който си отиваше на няколко крачки от мястото, където се намирахме.

— Не познавам друг начин за процедиране — казах неубедително. — Мога да почакам още няколко минути. Разбрах, че сме част от нещо неделимо и чувствам задължението да те оплача, да почувствам болката.

— Какъв лош вкус! Но оценявам жеста ти, макар и двамата да знаем, че няма да послужи за нищо.

Наведох глава. Подът на склада бе мръсен и беше изцапан с изпражнения навсякъде, освен на местата, където скоро шкартираните тела все още неспокойно мърдаха краката си. Там подът блестеше и

тъмнината се бореше, опитвайки се да спечели битката против скритите проблясъци, които сякаш се появяваха внезапно от скрити източници. Започнах неспокойно да очаквам следващия обход на санитарите. Пресметнах наум количеството на мъртвите и се опитах да установя правило за неговата честота, базирайки се на стонове, които се чуваха, но скоро се отказах — с понижено състояние на духа и изпаднал в песимизъм. Със всяка изминала минута ми ставаше все по-трудно да определя мотивите за моя престой на това място и неспособността ми да изляза от него — просто да го напусна. Бях попаднал капан, направен от мен самия. Тялото улови състоянието на духа ми и се опита да бъде по-конкретно:

— Мисля, че днес няма да умра.

— Утре мога да се върна — изрекох глупаво.

— Идеята ти е добра. Но не зная дали това ще се случи и утре.

Може би не си заслужава.

Ивицата светлина угасваше и складът вече беше потънал в море от тъмнина. Точките за сравнение на обстановката бяха изчезнали и складът за шкартирани тела се бе превърнал в център на някакъв кошмар. Въодушевих се от идеята, че бих могъл да се събудя и от най-големия кошмар, но безцветният глас на първото ми тяло ме върна към реалността.

— ... да тръгнеш натам, накъдето се е насочил носа ти...

Би трябвало да стане сега или никога. Тръгнах, но едва направил и три крачки, се спънах в някакво паднало по пътя ми тяло, което показва, че задачата ми не е толкова проста.

— Идиот! Гледай къде ходиш и уважавай мъртвите.

— Извинявай. Искам да изляза от това място.

— Да излезеш ли? — каза тялото и се изсмя обидно. — От тук се излиза само мъртъв.

Беше потвърждение на това, което бях започнал да подозирам: бях попаднал в капан, който действаше ефикасно, за да ме остави откъм неправилната страна.

— Все пак съм току-що прехвърлен — отбелязах. — Дойдох да се простя с бившето ми тяло — опитах се да хвана с ръце умирация, но той ме отбягна, сякаш за да се пошегува с мен. Когато отново ме заговори, вече знаех, че не е същият — някой друг бе заел мястото му. Играта бе започнала да възбужда интерес в осъдените.

— Моят прехвърлен не дойде, за да се сбогува с мен. Нещастник. Да ме остави сам при тези болезнени обстоятелства...

— Моят пък подписа пълномощно, са което даваше право да ме инжектират с нещо, за да ускорят „работата“ — обади се друг саркастично.

Един разстроен вик провокира нови протести. Оплакванията и съжаленията възникваха във всеки ъгъл на склада; старите тела около мен умираха или симулираха, че умират, за да ме унижат.

— За какво служи домъкването му? — изви женски глас. — Да ни направи различни ли или да ни подобри в някакъв смисъл? Ако тази голяма кучка, каквато съм аз, бе пристигнала, за да се прости с мен...

— Щеше да се разкае! — допълни разстроен хор. Шкартираните тела се размърдаха в брезентовите си койки и от грапавата им тъкан се разнасяха дървено-прашни звуци на предсмъртно хъркане. Нарушената тишина обхващаше целия обем на склада и като че ли отразяваше слепия образ на смъртта — истинска, потвърдена и абсолютна, която не можеше да бъде заобиколена с изкуствени фокуси, като сменяне на обвивката.

— На къде да вървя? — помолих. — Не виждам изхода.

— Енергично напред — настоя предишното ми тяло. — И тъпчи всичко без погнуса, и без това всички ще умрат.

Хвърлих се яростно в сляпа атака, но реакцията на телата не се забави. Макар и да бе нелогично, вероятно ги бе обзел силен порив, който ги бе заставил да се надигнат от койките си и да ме обкръжат, като по този начин ми препречваха напредването. Започнах да чувствам натиска на нещо твърдо и металическо, което търсеше моята плът, както и яростта на чене, което се опитваше да ухапе ръката ми. Изгубил всякаква сдържаност, аз вече със стиснати юмруци нанасях удари където попадне. Но беше безполезно: посоката към изхода беше закрыта, обградена от телата без бъдеще, които се намираха в тъмнината.

От следващите ми няколко мигновения бяха останали само смътни спомени. Може би бях паднал, стъпкан от разярените тела и бях получил удар по главата. А може би не. Бе невъзможно да възстановя фактите, които бяха довели до сегашното ми положение. Единственото, което беше сигурно, бе събуждането ми в тъмнината и мълчанието на склада, тръбичките, с които бях свързан за да

получавам захранващи организма ми вещества и стотиците шкартирани тела, които ме заобикаляха.

— Това беше единственият изход от ситуацията — произнесе отблизо съвсем познат глас, който звучеше някъде откъм гънките на сенките. — И бе гарантиран, дори и ако никоя от раните ти не беше смъртоносна...

— Не искам да ми съчувстваш — прекъснах фразата му. — Искам да си навън отгук, преди да е станало късно.

— Необходимо е да изясним някои неща — рече той.

— Няма какво да изясняваме — отвърнах. — Опасно е — можах да го видя едва сега: бяхме еднакви, разбира се, с едни е същи тела. — Имам само един въпрос. Първото ми тяло умря ли?

— Тук съм — отвърна дрезгав глас, изглежда, че той също се намираще някъде наблизко, откъм дясната ми страна.

— Тогава всичко в семейството е наред.

Седнах в койката и дадох знак на новото тяло, че се обръщам към него:

— Ще броя до десет, а когато завърша броенето, да си далече от това лайнарско място и да си живееш живота — нашият живот.

Той тръсна вироглаво глава. Разбрах, че капанът продължаваше да се поддържа и кой знае колко от нас щяхме да паднем в него, преди да разберем с каква хитрина бихме могли да го измамим.

— Изглежда, че този, който е написал края ни, се въздържа да измени някой от редовете му — каза оригиналното тяло и гласът му се издигна в околната атмосфера, пропита от загниване.

— Може би е бил някой древен грък — отвърнах иронично. — Някой любител, който е могъл да си представя нечия Съдба с главна буква.

— За какво говорите? — намеси се смутено новото ми тяло. — Подигравате ли ми се? Така ли се отплащате за моето съчувствие? Ще си остана тук, докато не получа някои отговори. И няма нужда да ви обяснявам защо...

Престанах да слушам думите му, макар че продължавах ги чувам, примесени с шума от машините и биенето на сърцата на останалите тела. Доста трудно ми бе да си представя, че получените рани бяха причината да ме задължат към второ прехвърляне за толкова кратко време, затова започнах да изследвам тялото си грижливо и

внимателно. Един грозен шев пресичаше гърдите ми и след като го натиснах, почувствах остра болка в лявата им страна. нима почти умрелите ми бяха нанесли толкова вреди? Тела, обхванати от защита на своята репутация, а новото тяло сякаш бе поело поръчителство върху полица, свързана с нея. Чудесно сключен договор. Нищо на този свят не се дава гратис.

Врата на склада се отвори, за да пропусне санитарите. Беше доста любопитно, но този път в помещението нямаше умрели, което ги като че ли обърка за няколко секунди, но те не се забавиха да повторят рутинните си задължения и на втория тур донесоха току-що прехвърлени тела, а след това свързаха пластмасовите тръбички към вените на бедните нещастници.

— Изнесете го! — извика глас до врата ми. — Тоя няма какво да прави тук.

Болката, която усещам, става все по-интензивна, губя сили; виковете ми звучат глухи и угасващи, неспособни да постигнат своята цел.

— Прехвърлените не се регистрират — каза първото ми тяло.

— Пестете силите си — рече новото тяло. — Ще ви измъкна от тази кочина. Бившите ми тела не са боклук.

— Боклук сме — отбеляза първото ми тяло.

— Умолявам те, излизай навън! Преди да е станало късно. Излизай! — прозвуча гласът му мелодраматично, но на мен ми идва наум друг начин, да го накарам да реагира: — Ще останеш хванат в капан, затворник... като нас...

Новото тяло се бе уплашило. Санитарите бяха затворили вратата и складът отново остана изпълнен с полусенки. Тъмнината настъпва, заедно със стоновете на шкартираните тела и протестите на току-що пристигналите, които се смесват, докато станат неразличими.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.